

Akuzativ s infinitivem

V latině následuje vazba akuzativu s infinitivem po slovesech z těchto významových skupin:

- slovesa smyslového vnímání, např.: vidēre „vidět“, audīre „slyšet“, sentīre „cítit, vnímat“, animadvertere „všímat si“
- slovesa ústního a písemného projevu, např.: dicere „říkat“, scribere „psát“, prōmittere „slibovat“, explicāre „vysvětlovat“, affirmāre „tvrdit“, nuntiāre „oznamovat“, negāre „popírat; tvrdit, že ne“
- slovesa vyjadřující myšlení, vědění a intelektuální aktivitu, např.: putāre „domnívat se, myslet si“, existimāre, arbitrārī „domnívat se“, cēnsēre „myslet si, soudit“, scīre „vědět“, intellegere „chápat“, crēdere „věřit“, discere „(na)učit se“, cōgnōscere „poznat“, recordārī „vzpomínat si“, memoriā tenēre „pamatovat si“
- slovesa vyjadřující city, např. gaudēre „radovat se“, dolēre „cítit bolest“, querī „stěžovat si“
- některá slovesa vyjadřující vůli, např. iubēre „přikazovat“, vetāre „zakazovat“, velle „chtít“, nōlle „nechtít“, malle „raději chtít“, prohibēre „zabraňovat“, cōgere „nutit“, patī „strpět“
- po neosobních slovesech a konstrukcích, které svým významem patří do některé z výše uvedených skupin sloves, např. appāret „je zjevné“, nōtum est „je známo“, cōnstat „je známo“, fās est „je správné“, nefās est „není správné“, decet „sluší se“.